

עפ"ג (תל אביב) 25695-06-24 - מוחמד גברין נ' מדינת ישראל

עפ"ג (תל-אביב-יפו) 25695-06-24 - מוחמד גברין נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו

עפ"ג (תל-אביב-יפו) 25695-06-24

מוחמד גברין

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו - יפו

[06.05.2025]

כבוד השופט, סגן הנשיא שי יניב

כבוד השופט יוסי טופף

כבוד השופטת דנה אמיר

ע"י ב"כ עו"ד יוסי סקה

ע"י ב"כ עו"ד ארז ריכטנברג

פסק דין

ערעור על עונש מאסר בפועל בן 50 חודשים אשר הושת על המערער על ידי בית משפט קמא (השופט ירון גת). לצד עונש המאסר בפועל נגזרו על המערער מאסרים מותנים, קנס בסך של 3,000 ₪ ופיצוי לכל אחד משלושת נפגעי העבירה בסך של 5,000 ₪. כמו כן, הופעל מאסר על תנאי בן 7 חודשים שהיה תלוי ועומד נגד המערער, 5 חודשים במצטבר וחודשיים בחופף לעונש המאסר אשר נגזר. בסופו של דבר, עונש המאסר בפועל הכולל אשר נגזר עליו הוא בן 55 חודשים.

רקע ועובדות האישומים

1. המערער הורשע ביום 15.1.2024 על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון דינוי (להלן: כתב האישום).

בגין המפורט באישום הראשון, הורשע בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית של נאשם בעוון, לפי סעיף 257(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק); באישום השני, בעבירה של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, בעבירות של גניבת רכב בצוותא (3 עבירות), לפי סעיף 413 ביחס עם סעיף 29(א) לחוק, בעבירה של התנגדות למעצר לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 ובעבירה לפי סעיף 7 לפקודת הטלגרף האלחוטי [נוסח חדש] תשל"ב - 1972 (להלן: פקודת הטלגרף); באישום השלישי, בעבירה של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק ובעבירה של גניבת רכב בצוותא, לפי סעיף 413 ביחד עם סעיף 29(א) לחוק.

2. כמפורט בחלק הכללי לכתב האישום, בתקופה הרלוונטית קשר המערער קשר עם זיאד זיאד (להלן: זיאד), תושב האזור שלא החזיק באישורי כניסה, ישיבה או שהייה בישראל כדין ולא החזיק ברישיון נהיגה בישראל, עם בהאא גבר (להלן: גבר), עם אלאמיר משארקה (להלן: משארקה) ועם אחרים, שזהותם אינה ידועה (להלן: האחרים), לגנוב כלי רכב מישראל ולהעבירם לשטחי האזור (להלן: הקשר). לצורך קידום הקשר והגשמת מטרתו, השתמשו המערער ושותפיו במספר כלי רכב כפי שתואר בכל אחד מן האישומים, תוך החלפת לוחיות הזיהוי בלוחיות זיהוי שנגנבו מכלי רכב אחרים.

3. על פי האישום הראשון, ביום 30.05.2023 נעצר המערער על ידי המשטרה כמפורט באישום השני, בין היתר, בחשד לביצוע עבירה של גניבת רכב. מעצרו הוארך על ידי בית המשפט עד ליום 4.6.2023. ביום 1.6.2023 בשעות הבוקר הובא המערער, כעצור, לחקירה. בפתח החקירה הלין המערער בפני החוקר על כאבים ברגליו בשל כבילותו. בסיומה, בשעה 13:30 לערך, לאחר שהחוקר נענה לבקשתו לצאת לעשן וליווה אותו החוצה לשם כך, ביקש המערער מהחוקר שיפתח את אזיקי רגליו כדי שיוכל להניח נייר בין האזיק לרגל, להקל על כאביו. החוקר פתח את אזיקי הרגליים, אז החל המערער בבריחה לכיוון אולם אירועים שנמצא בסמוך. החוקר רדף אחרי המערער והורה לו לעצור, אך המערער לא נשמע להוראותיו. במעמד זה, נאלץ החוקר לעצור נהג ברכב שחלף במקום, נכנס לתוכו והורה לו להמשיך בנסיעה לכיוון בריחתו של המערער, עד שהצליח לשים ידו על המערער בסיוע פקח עירוני. על פי האישום השני, עובר ליום 30.5.2023, במועד שאינו ידוע במדויק, קשר המערער קשר לגניבת כלי רכב והעברתם לאזור עם זיאד, גבר, ואחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: האחר). לצורך קידום הקשר ומימוש, הצטיידו ברכב יונדאי מסחרי, עליו הולבשו לוחיות זיהוי הגנובות (להלן: הרכב המבצעי), ברכב רנו שגם עליו הולבשו לוחיות זיהוי הגנובות (להלן: הרכב המוביל) ברכב יונדאי טוסון (להלן: הג'יפ) ובשני מכשירים חוסמי תדרים. ביום 30.05.2023 בשעה 03:58 או בסמוך, נכנס זיאד לישראל כשהוא נוהג ברכב המוביל. בהמשך הגיעו המערער, זיאד, גבר והאחר לחניון תת קרקעי ברח' משה קול 1 בתל אביב (להלן: החניון), ונכנסו לתוכו עם הרכב המבצעי ועם הג'יפ, תוך שפתחו שער חשמלי, שפתיחתו מצריכה שימוש באפליקציה או בשלט המצויים בידי דיירי הבניין בלבד, בדרך שאינה ידועה. באותה העת, חנו בחניון שני אופנועים ששווים נאמד בכ-150,000 ₪ (להלן: האופנועים) ורכב מרוץ (להלן: רכב המרוץ) ששווי המוערך נאמד בכ-225,000 ₪, אשר היה מונח על נגרר (להלן: הנגרר). המערער, זיאד, גבר והאחר הכניסו את האופנועים לרכב המבצעי ולאחר מכן, חיברו את הנגרר ועליו רכב המרוץ אל וו הגרירה שבג'יפ ויצאו מהחניון. זאת כשבכוונתם לשלול את האופנועים ואת הנגרר ורכב המרוץ מבעליהם שלילת קבע. גבר והאחר המשיכו בנסיעה בג'יפ, והעבירו את הנגרר ורכב המרוץ דרך מעבר חשמונאים אל שטחי האזור. המערער נהג ברכב המבצעי, כשבסמוך לפניו זיאד ברכב המוביל, והשניים המשיכו בנסיעה על כביש 1 לכיוון מזרח.

באותה עת, כוח משטרה ביצע חסימה משטרתית גלויה (להלן: החסימה המשטרתית), לאחר שהשוטרים הבחינו ברכב המבצעי וברכב המוביל הנושאים לוחיות רישוי גנובות. משנעצר המערער בפקק תנועה שנוצר עקב החסימה המשטרתית, ניגש אליו שוטר וביקש כי יפתח את הדלת, אך המערער לא נענה להוראתו. השוטר הבחין באופנועים בחלקו האחורי של הרכב המבצעי, ניפץ את החלון שבדלת הנהג וניסה להוציא את המערער מהרכב, תוך שצעק: "אתה עצור, משטרה". המערער, התנגד למעצרו, לא נשמע להוראותיו של השוטר וניסה להדפו בכוח אל מחוץ לרכב המבצעי. אז הגיעו שני שוטרים נוספים, אשר נאלצו להשתמש בכוח סביר על מנת לסייע לנטרל את התנגדותו של המערער ולבצע את מעצרו. במהלך הפעילות המשטרתית, התקשו השוטרים להעביר מסרים ותשדורות ברשת הקשר המשטרתית לאור הימצאות מכשירים חוסמי תדרים, אשר נתפסו דולקים בסמוך לאופנועים בחלק האחורי של הרכב המבצעי. במקביל למעצרו של המערער, נעצר זימד בעודו נוהג ברכב המוביל. במעשיו, קשר המערער קשר לביצוע פשע וגנב בצוותא את שני האופנועים ואת רכב המרוץ והנגרר. המערער אף התנגד לשוטרים שביצעו את מעצרו כדין והחזיק והפעיל בצוותא מכשירים אלחוטיים בניגוד לחוק.

4. על פי האישום השלישי, עובר ליום 17.05.2023 קשר המערער קשר עם משארקה, במסגרתו יגנבו רכב משטחי מדינת ישראל ויעבירו אותו לשטחי האזור. במסגרת הקשר ולצורך קידומו, ביום 17.05.2023 בין השעות 02:54 - 04:24 נהג המערער ברכב יונדאי טוסון שנשא לוחיות זיהוי גנובות (להלן: הרכב המבצעי) ומשארקה ברכב קיה שבשימוש (להלן: הרכב המוביל), בסמיכות זה לזה ממעבר קלנדיה לכיוון שטחי ישראל. בסמוך לשעה 02:54 הגיעו לרחוב משה קול 1 תל אביב (להלן: המקום). משארקה נכנס לרכב המבצעי שבו נהג המערער, והשניים נכנסו לחניון התת קרקעי, כאמור באישום 2, דרך השער החשמלי, בדרך שאינה ידועה. באותן הנסיבות, חנה בחניון רכב מרוץ ששווי המוערך הוא 500,000 ₪ (להלן: רכב המרוץ), בבעלות המתלונן, אשר היה מונח על גג בבטון המתלונן (להלן: הנגרר). המערער ומשארקה נטלו את הנגרר וחברו אותו כשעליו רכב המרוץ לוו הגרירה של הרכב המבצעי. המערער נהג ברכב המבצעי בעודו גורר את הנגרר עם רכב המרוץ ויצא מהחניון ומשארקה נסע לפניו ברכב המוביל, כשבכוונתם לשלול את הנגרר ורכב המרוץ מהמתלונן שלילת קבע.

בשעה 05:06 חלפו משארקה ברכב המוביל והמערער ברכב המבצעי במחסום א-זעיים, והעבירו את הנגרר ואת רכב המרוץ לשטחי האזור. ביום 8.6.2023 הוחזר רכב המרוץ אל המתלונן, לאחר שהמתלונן שילם תמורת השבתו דמי כופר בסך 100,000 ₪. במעשיו, קשר המערער קשר לביצוע פשע וגנב בצוותא את רכב המרוץ והנגרר. גזר דינו של בית משפט קמא

5. בגזר הדין נקבעו מתחמי ענישה לכל אישום כאירוע עונשי כדלקמן: לאישום הראשון, בין מספר חודשי מאסר בפועל ל- 6 חודשי מאסר בפועל; לאישום השני, בין 28 ל- 50 חודשי מאסר בפועל; לאישום השלישי, בין 15 ל- 28 חודשי מאסר בפועל. בית משפט קמא הפנה לערכים המוגנים בעבירות ובין היתר גם לחומרה לצד עבירות קשירת הקשר וביצוע בצוותא. בנוסף, הפנה לפגיעה ברשתות הקשר המשמשות את רשויות הביטחון, ולסיכון הנלווה לתופעת גניבת הרכבים בשל מרדפים אחר הגנבים. עוד הפנה לחובה לנקוט בגישה עונשית מחמירה ביחס לתופעת גניבת רכבים אשר הפכה ל"מכת מדינה" העולה מפסיקת בית המשפט העליון, ציין כי עיין בפסיקה אליה הפנו הצדדים, אך מצא קושי לגזור ממנה גזירה שווה, כשכל מקרה שונה בנסיבותיו לחומרה או לקולא.

6. בקשר לנסיבות ביצוע העבירות, צוינו לחומרה, בין היתר, ריבוי מעשי גניבת רכבי היוקרה המסוימים, ביצוע הגניבה תוך קשירת קשר ובמסגרת קבוצתית מאורגנת תוך בחירת יעדי הגניבה מראש, וכן התכנון, התחכום והשיטתיות שאפיינו את המעשים. לקולא צוין כי המערער אינו בהכרח הגורם העברייני המרכזי, וכי שימש כנהג ולא הייתה לו שליטה מיוחדת במעשים. בנוסף צוין כי המערער לא היה זה שעשה שימוש באמצעים המתוחכמים המצריכים ידע עברייני ייחודי ולא נלוו למעשיו עבירות נוספות כגון שהייה בלתי חוקית בישראל, נהיגה ללא רישיון או ביטוח, וככל הנראה נפגעי העבירות פוצו על ידי חברת הביטוח. ביחס לאישום השני צוין לקולא כי שני האופנועים הוחזרו לבעליהם ולא נגרם נזק נוסף לרכוש. לצד זאת צוין כי רכב המרוץ שנגנב לא נתפס, וכי במחסום המשטרה לא ציית המערער לשוטרים והתנגד למעצר תוך שניסה להדוף שוטר. ביחס לאישום השלישי צוין לקולא כי המערער לא הורשע בעבירות הקשורות בדרישת כופר. לצד זאת צוין הנזק והטראומה שנגרמו למתלונן כתוצאה מדרישת הכופר מצד גורמים עברייניים.

7. בעת קביעת העונש נשקלו בגזר הדין שיקולי הרתעת הרבים והיחיד, ובית משפט קמא הפנה לכך שהמערער הורשע בעבירות שוד בשנת 2021 בגינה נגזר עליו, בין היתר, עונש של מאסר בפועל למשך 20 חודשים ומאסר על תנאי בן 7 חודשים - אך אלה לא הרתיעו אותו מביצוע העבירות זמן לא רב לאחר ששוחרר ממאסרו. עוד צוינה התרשמות שירות המבחן מנטילת אחריות חלקית וצמצום על ידי המערער, וכי להערכת שירות המבחן מידת הסיכון מהמערער גבוהה, והמלצתו היא לענישה מוחשית ומרתיעה. לקולא ניתן משקל לגיל המערער, לנסיבות האישיות המורכבות, להודאתו בהזדמנות הראשונה, לשיתוף הפעולה בחקירה במשטרה, לדברי בא כוחו לפיהם כתוצאה מכך איום, ולדבריו האחרונים לעונש. עונשו של המערער מוקם בחלק התחתון של השליש האמצעי של מתחמי הענישה, והושתו עליו 50 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית כמפורט לעיל, לצד הפעלת עונש המאסר על תנאי התלוי ועומד, חודשיים בחופף וחמישה חודשים במצטבר.

ענינים של המעורבים האחרים בפרשה

8. זיאד הורשע בת"פ 34489-06-23 על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון דיוני בעובדות שלושה אישומים בכתב אישום מתוקן בעניינו: באישום הראשון, שעניינו באירוע המתואר באישום השני בו הורשע המערער, בעבירות של קשירת קשר לפשע, כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, 2 עבירות של גניבת רכב בצוותא, סיוע לגניבת רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה ובעבירה לפי סעיף 7 לפקודת הטלגרף. באישום השני בעבירות של קשירת קשר לפשע, כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק וגניבת רכב בצוותא. באישום השלישי בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא ונהיגה ללא רישיון נהיגה. מתחם הענישה לשלושת האישומים נקבע בין 32 ל-54 חודשי מאסר בפועל, ועל זיאד נגזרו 35 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. המשיבה הגישה ערעור על קולת העונש אשר נדון גם הוא לפנינו (עפ"ג 45364-10-24 מדינת ישראל נ' זיאד).

9. גבר הורשע בת"פ 41466-06-23 על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון דיוני בעובדות שלושה אישומים בכתב אישום מתוקן בעניינו: באישום הראשון, שעניינו באירוע המתואר באישום השני בו הורשע המערער, בעבירות של קשירת קשר לפשע, גניבת רכב בצוותא (3 עבירות) ועבירה לפי סעיף 7 לפקודת הטלגרף; באישום השני, בעבירות של קשירת קשר לפשע, גניבת רכב בצוותא והסעת תושב זר השווה שלא כדין; באישום השלישי שעניינו באירוע המתואר באישום השלישי בו הורשע זימד, בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סיוע לגניבת רכב והסעת תושב זר השווה שלא כדין. עונשו טרם נגזר.
10. משארקה הורשע בת"פ 38212-06-23 על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעובדות שני אישומים בכתב אישום מתוקן בעניינו: באישום הראשון בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע; באישום השני, שעניינו באירוע המתואר באישום השני בו הורשע זימד, בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסיוע לגניבת רכב. בית משפט קמא אימץ את הסדר הטיעון אשר כלל הסכמות לענין העונש והשית על משארקה 7 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, קנס, התחייבות להימנע מעבירה, פיצוי בסך של 5,000 ₪ לנפגעת העבירה, פסילה מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה וצו מבחן. תמצית טיעוני המערער
11. לטענת בא-כוחו של המערער, עונש המאסר אשר הושת על המערער מחמיר, אינו עולה בקנה אחד עם הענישה הנוהגת ועם עונשו של זימד המעורב בפרשה, ויש להקל בו.
12. נטען כי בית משפט קמא שגה בכך שקבע מתחמי ענישה נפרדים לאישומים השני והשלישי כאירועים עונשיים נפרדים מבלי לבחון אם מדובר באירוע אחד או שני אירועים, וראוי היה להתייחס לשני האישומים כאירוע אחד ולקבוע מתחם ענישה בגין אישומים אלה במאוחד. זאת משהמעשים המפורטים בהם שהתרחשו בסמיכות זמנים, ובמסגרתם בוצעו עבירות המקיימות ביניהן קשר ענייני והדוק, ומדובר במסכת עבריינית אחת. עוד נטען כי קביעת שני אירועים ומתחמי ענישה נפרדים חלף מתחם ענישה אחד הובילה להחמרה בעונשו של המערער. לחלופין נטען כי גם אם מדובר באירועים שונים, מתחם הענישה אשר נקבע מחמיר יתר על המידה ואינו עולה בקנה אחד עם הענישה הנוהגת. נטען כי הענישה הנוהגת לא נסקרה בגזר הדין, ואילו היה סוקר אותה בית המשפט קמא כנדרש, היה קובע מתחם ענישה נמוך מכפי שנקבע. בא-כוח המערער אף חזר והדגיש את הפער בין עונשו של זימד לעונשו של המערער בעת הדיון בערעור. תמצית טיעוני המשיבה
13. לטענת בא-כוח המשיבה לא נפל פגם בקביעת מתחמי הענישה ובקביעת עונשו של המערער ויש לדחות את הערעור. בא-כוח המשיבה הפנה לטיעונים שהשמיע במסגרת ערעור המשיבה על קולת גזר הדין בעניינו של זימד שם התייחס לחומרת העבירות, לפגיעה בערכים המוגנים, לנסיבות, ולמדיניות הענישה, וביקש ללמוד מהם על עמדת המשיבה בענין ערעורו של המערער. נטען כי גם אם נפלה שגגה בקביעת מתחמי ענישה נפרדים לאישומים השני והשלישי, לא היה בכך להחמיר בעונשו של המערער במידה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור, והעונש אשר הושת על המערער ראוי ונכון.

דין והכרעה

14. כידוע, התערבות ערכאת הערעור בגזר הדין מצומצמת ושמורה למקרים חריגים, שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין או מקום בו העונש שנגזר חורג באורח קיצוני ממדיניות הענישה (ע"פ 2733/20 אבו זיאד נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (24.10.2021)). זאת גם אם נפלה שגגה באופן בו הופעל מנגנון הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, וכל עוד התוצאה העונשית אינה מצדיקה התערבות (ע"פ 6038/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 88 (5.1.2023)).

15. במקרה הנדון, לאחר בחינת גזר דינו של בית משפט קמא על תוצאתו העונשית וטיעוני הצדדים, באנו לכלול מסקנה כי אין מקום להתערב בעונש בהינתן חומרת המעשים ונסיבותיו הקונקרטיות של המערער.

16. החומרה המיוחסת לתופעת גניבת כלי רכב בישראל עולה באופן ברור מפסיקת בית המשפט העליון. כך גם הצורך במיגורה בדרך של ענישה מרתיעה. גם המחוקק קבע לצד עבירה זו עונש מרבי של עד 7 שנות מאסר בפועל - ובכך ביטוי ערכי באשר לחומרתה. חומרת העבירה נובעת מפגיעתה בערכים חברתיים מוגנים הנוגעים להגנה על קניינו של הפרט ושל הציבור, ויש בה כדי לפגוע בתחושת הביטחון האישי והרכושי, ובערכים של הגנה על שמירת החוק ועל כלכלה תקינה. לצד פגיעתה של העבירה בבעלי הרכב ובחברות הביטוח, נודעת פגיעה עקיפה בציבור בכללותו בשל התייקרות עלויות הביטוח. לעיתים אף נלוות לעבירה עבירות נוספות ובכללן עבירות תעבורה המסכנות את שלום הציבור ו/או עבירות הפוגעות בשמירה על הסדר הציבורי. ראו בהקשר זה לדוגמא את דברי השופט הנדל בע"פ 2333/13 סאלם נ' מדינת ישראל (3.8.2014), פסקה 4:

"עבירה של גניבת רכב הוכרה זה מכבר כעבירה חמורה, הן על ידי המחוקק אשר קבע לצידה עונש מאסר ממושך וחמור משל עבירות גניבה אחרות, והן על ידי בית משפט זה, אשר עמד על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בגין ביצועה (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2006); רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2008); ע"פ 6331/10 אושרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.1.2011))."

17. במקרה זה לא מצאנו לקבל את טענת בא-כוח המערער לפיה ראוי היה לקבוע אירוע עונשי אחד בגין האישומים השני והשלישי על יסוד מבחן הקשר ההדוק אשר נקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: הלכת ג'אבר). ממילא, אף לא מצאנו כי יהיה בכך כדי להביא להקלה בעונש המאסר אשר נגזר על המערער. ענינם של האישומים השני והשלישי הוא בגניבת כלי רכב בשני מועדים (באישום השני לצד עבירה על חוק הטלגרף האלחוטי והתנגדות למעצר). אכן מדובר בביצוע העבירות במהלך חודש אחד ובשיטה דומה, ובמובן זה ניתן היה לקבוע מתחם עונשי אחד כולל. לצד זאת, מדובר בעבירות אשר בוצעו במסגרת קשרים פליליים שונים (באישום השני עם זיאד, גבר ואחר שזהותו אינה ידועה ואף לצד עבירות נוספות כאמור, ובאישום השלישי עם משארקה), והעבירות בכל אחד מהאישומים בוצעו כלפי קורבנות שונים. משכך, בנסיבות הכוללות, קביעת מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהאישומים אינה שגויה מעיקרה. כאמור, אף איננו סבורים שנכון היה לגזור עונש אחר מזה שגזר בית משפט קמא על המערער, גם לו היה נקבע מתחם ענישה כולל לשני האישומים.
18. נוסף ונציין כי כבר נקבע "...שישום שגוי של הוראות סעיף 40 כשלעצמו אינו מצדיק בהכרח התערבות של ערכאת הערעור בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, ככל שאין מדובר בעונש החורג ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות" (ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.6.2015)). עוד נזכיר כי בהלכת ג'אבר ובע"פ 6888/17 שירזי נ' מדינת ישראל (10.12.2018) אף נקבע כי הסיווג לאירועים נועד לתכלית פונקציונלית ככלי עזר, וכך או כך, במישור המהותי, מוטל על בית המשפט הקובע מתחם ענישה לשקול את מספר המעשים וחומרתם, גם כאשר הם סווגו כאירוע עברייני אחד. אף נקבע כי מקום בו גוזר בית המשפט עונש כולל ולא עונש נפרד לכל אירוע, חשיבות מספר האירועים לגזירת העונש פחותה (ע"פ 2454/18 שיינברג נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (5.12.2018)).
19. לחלופין, השיג ב"כ המערער על מתחמי הענישה שקבע בית משפט קמא לאישומים השני והשלישי, וטען כי אלה חורגים באופן משמעותי מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות - אך איננו מוצאים לקבל טענה זו וכפי שציינה השופטת חיות (כתוארה אז) בע"פ 3877/16 פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל (17.11.2016), פסקה 5: "כפי שנפסק לא אחת "אין זהות בין מתחם העונש ההולם ובין מדיניות הענישה הנוהגת והובהר כי מתחם העונש ההולם מגלם 'הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים' וכי מדיניות הענישה בעבירה הנתונה היא רק אחד מאותם שיקולים" (ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (9.10.2016); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 9 (5.6.2013)). עוד נפסק כי קביעת מתחם העונש ההולם איננה עניין אריתמטי וכי לבית המשפט נתון בהקשר זה מרחב מסוים של גמישות".
20. בעניינינו, המערער הורשע בכך שקשר עם אחרים קשר לגנוב כלי רכב מישראל ולהעבירם לשטחי הרשות הפלסטינית, וגנב בצוותא שני רכבי מרוץ ושני אופנועים בשני מועדים שונים במהלך תקופה של כשבועיים ימים, במסגרת הקשרים הפליליים. כלל הנסיבות מלמדות כי לצד מעשי המערער בשני האירועים חומרה יתרה וגבוהה מזו שלצד גניבת רכבים "מהסוג השגרתי", אליו הורגל הציבור בישראל למרבה הצער. זאת בשל קשירת הקשר והתכנון המוקדם הבא לידי ביטוי בחלוקת תפקידים, בגיבוש התכנית העבריינית, ובביצוע העבירות בצוותא כשכלי הרכב הספציפיים אשר היוו יעד לגניבה חנו באותו חניון, תוך הצטיידות בכלי רכב הנושאים לוחיות זיהוי מזויפות לצורך הסוואה ובאמצעי מיוחד שטיבו אינו ידוע המאפשר פתיחת שערים חשמליים. בכל אלו אף באה לידי ביטוי מידת התחכום שלצד העבירות.

21. במסגרת האישום השני אף נעשה שימוש באמצעים חוסמי תדרים, אשר הקשו על השוטרים להעביר מסרים ותשדורת ברשת הקשר המשטרתית. גם כמות כלי הרכב שנגנבו באישום השני (שני אופנועים ורכב מרוץ) מלמדת על חומרת המעשים באישום זה, בשים לב גם לסוגם ולערכם. המערער אף התנגד למעצרו כמפורט באישום השני, לא נשמע להוראות השוטרים, וניסה להדוף את אחד מהשוטרים בכוח, במהלך המעצר. בנסיבות אלה אף לא מצאנו ממש בטענה לפיה אין הצדקה לפער בין המתחמים שנקבעו לאישום השני והשלישי, למרות שנסיבות האישום השלישי במסגרתו גנב המערער בצוותא ותוך קשירת קשר רכב מרוץ ונגרר בשיטה מתוחכמת ומתוכננת, חמורות כשלעצמן.
22. מן העובדות עולה כי המערער היה פעיל וחיוני בביצוע העבירות. זאת גם אם כקביעת בית משפט קמא לא היה בהכרח הדמות המרכזית בחבורה העבריינית, שימש כנהג מבלי שהייתה לו שליטה מיוחדת במעשים, לא היה זה שעשה שימוש באמצעים מתוחכמים המצריכים ידע עברייני ייחודי, לא ביצע עבירות נלוות (למעט התנגדות למעצר באישום השני), ולא יוחסה לו דרישת הכופר באישום השלישי, וגם אם שני אופנועים נתפסו והוחזרו לבעליהם בשל תפיסתם על ידי המשטרה. ודוק, עובדות האישומים מלמדות כי המערער היה חלק מהקשר ונכנס עם אחרים לחניון עם הרכב המבצעי והג'יפ (כשבאישום השלישי אף צוין כי נהג ברכב המבצעי בעת הכניסה לחניון). זאת תוך פתיחת שער חשמלי שפתיחתו מצריכה שימוש באפליקציה או שלט המצויים בידי דיירי הבניין בדרך שאינו ידועה כאמור. המערער אף נהג ברכב המבצעי ביציאה מהחניון לאחר ביצוע הגניבות, כשהוא נושא או גורר כלי רכב גנובים, וכאמור אף התנגד למעצר והדף את השוטר באישום השני, כשברכב בו נהג נמצאו חוסמי התדרים אשר הקשו על עבודת המשטרה.
23. כשאלה הן הנסיבות, מסקנתנו היא כי מתחמי הענישה שקבע בית משפט קמא אינם חורגים לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת באופן המצדיק את התערבות ערכאת הערעור. בפרט, וגם אם מתחם הענישה ביחס לאישום השני נקבע במידה מסוימת על הצד המחמיר, הרי שמתחמי הענישה עולים בקנה אחד עם הקביעות הנורמטיביות בדבר הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות אלה, וממילא לא מצאנו להתערב בעונש הכולל אשר נגזר על המערער העולה בקנה אחד עם גישת בית המשפט העליון ופסיקת בתי המשפט המחוזיים השונים בעבירות הנדונות כשאלה מבוצעות בתכנון ותחכום (ראו והשוו בשינויים המחויבים: ע"פ סאלם; ע"פ 7163/13 כסוואני נ' מדינת ישראל (3.8.2014); עפ"ג (מח' מר') 2177-11-20 שמאסנה נ' מדינת ישראל (17.1.2021); עפ"ג (מח' ת"א) 6192-09-22 מדינת ישראל נ' נג'אר (29.9.2022); עפ"ג (מח' מר') 55193-08-18 גודה נ' מדינת ישראל (8.1.2019)). כשזו מסקנתנו, אף אין בעובדה שבית משפט קמא לא סקר את הענישה הנוהגת כדי להצדיק התערבות בגזר דינו.
24. נתנו דעתנו לפסיקה אליה הפנה בא-כוח המערער, אך אנו סבורים כי במקרה זה שילוב הנסיבות מצדיק את הענישה שנקבעה. זאת גם בשים לב להרשעתו של המערער בבריחה ממשמורת חוקית באישום הראשון, המעידה על תעוזה, תחכום ועל העדר מורא מרשויות אכיפת החוק. מדובר במעשה חמור שיש בו כדי לפגוע בשלטון החוק, בהתנהלות התקינה של הליכי החקירה והמשפט, ובביטחון הציבור והסדר הציבורי. בנוסף, נתנו דעתנו להרשעתו הקודמת בעבירת שוד בשנת 2021, שהיא ממין העניין, וביצוע העבירות הנדונות כשמאסר על תנאי בן 7 חודשים תלוי ועומד נגדו ולאחר שריצה עונש מאסר בן 20 חודשים שלא היה בו כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות חמורות. האמור מלמד על החשיבות הרבה להרתעת היחיד במקרה זה, לצד הרתעת הרבים שחשיבותה ידועה.

25. נבהיר כי בחנו גם את נסיבותיו הקונקרטיות של המערער, ובכללן את גילו, הודאתו וכלל נסיבותיו אשר פורטו בגזר הדין ובתסקיר שירות המבחן (תוך שנתנו דעתנו לכך שבתסקיר התייחס המערער גם לעבירות שנמחקו מכתב האישום) ומצאנו כאמור שאין מקום להתערב בעונשו.

26. טענה נוספת אותה העלה בא-כוח המערער היא כי העונש אשר הושת על המערער אינו עולה בקנה אחד עם עקרון האחידות בענישה בשל העונש אשר הושת על זיאד (אשר ביצע בצוותא עם המערער את העבירות באישום השני ודינו נגזר ל- 35 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית כאמור) - וגם בשל כך יש להקל בעונשו. כידוע, עקרון האחידות בענישה הוא עיקרון יסודי בשיטתנו הגם שאינו עומד לבדו. בהקשר זה ראו לדוגמא דברי השופט מלצר ברע"פ 8404/15 אלמוסרתי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (24.5.2016):

"בפסיקתו של בית משפט זה נקבע, לא אחת, כי עיקרון אחידות הענישה - ראוי שיקבל משקל נכבד בעת גזירת עונשו של הנאשם. על-פי עיקרון זה, יש להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים על נאשמים שאינם נבדלים מהותית זה מזה, מבחינת אופיין של העבירות שהם ביצעו, נסיבות ביצוען של העבירות, נסיבותיהם האישיות של הנאשמים, וכדומה (ראו: רע"פ 8443/15 חגולי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.12.2015)). ואולם, על אף חשיבותו - עיקרון אחידות הענישה אינו עומד לבדו בעת גזירת העונש, ולצידו יש ליתן את הדעת גם ליתר שיקולי הענישה".

27. במקרה זה, עניינם של המשיב ושל זיאד הובא לפנינו במסגרת שני ערעורים - ובפסק הדין שניתן במקביל בערעור המדינה בעניינו של זיאד מצאנו להחמיר בעונשו. על כן, בנסיבות, הטענה לפער ענישה בלתי הולם מתייתרת. נבהיר כי בעת בחינת עניינם של זיאד והמערער נתנו דעתנו לעקרון אחידות הענישה, ובמסגרת זאת להבחנה הנדרשת ביניהם, בין היתר לאור העבירות בביצוען הורשעו, האישומים הנוספים והשונים בהם הורשע כל אחד מהם והנסיבות הקונקרטיות בעניינם.

28. סוף דבר - מסקנתנו היא כי בית משפט קמא איזן כראוי בין כלל השיקולים הנדרשים בעת קביעת עונשו של המערער. משכך, לא מצאנו עילה להתערבות בגזר הדין כאמור, ואנו דוחים את הערעור. ניתן היום, ח' אייר תשפ"ה, 06 מאי 2025, במעמד הצדדים.

שי יניב, שופט, סגן הנשיא

יוסי טופף, שופט

דנה אמיר, שופטת